

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.480 van 7 maart 1996
in de zaak A. 59.878/VII-12.738.**

In zake : Emiel VAN LINTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Vidtstraat 62

tegen :

1. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. Taelman,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5,
2. de gemeente BERLARE.

tussenkommende partij :

Roger MOERMAN,
wonende te BERLARE,
Olmendreef 8.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Emiel VAN LINTER op 15 september 1994 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bijzonder plan van aanleg "Olmendreef" genaamd, van de gemeente Berlare, bestaande uit een plan van de bestaande toestand, een bestemmingsplan en stedenbouwkundige voorschriften, goedgekeurd bij besluit van 25 mei 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het arrest nr. 54.286 van 5 juli 1995 waarbij de debatten werden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat belast werd met het onderzoek;

Gezien de toelichtende nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur J. DRIJKONINGEN;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 november 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. Taelman verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat G. VAN KEER, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat V. VAN BRITSOM, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. DRIJKONINGEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Roger MOERMAN met een verzoekschrift van 28 oktober 1994 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, in een eerste middel wordt aangevoerd wat volgt :

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur om iedere administratieve rechtshandeling deugdelijk te motiveren en van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid.

Noch in het bestreden besluit, noch in de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad is enige motivering terug te vinden.

Tijdens het openbaar onderzoek werden verschillende bezwaren geformuleerd. Die bezwaren werden niet behandeld in de openbare zitting van de gemeenteraad van Berlare van 14 december 1993. Evenmin is in het bestreden besluit enige motivering i.v.m. het verwerpen van de bezwaren terug te vinden.

Het BPA heeft als hoofddoel de regularisatie van het arduinbedrijf. De als bijlage 2 gevoegde kopie uit het plaatselijk CVP-tijdschrift Keerpunt (1994 nr. 3 van augustus 1994) toont dat aan.

De bestreden beslissing miskent de motivering van de verschillende weigeringsbeslissingen, meer bepaald de herhaalde aangetoonde vaststelling dat het bedrijf onverenigbaar is met het voorliggend woongebied volgens het gewestplan en met de feitelijke woonomgeving. Verzoekende partij wil hierbij o.m. verwijzen naar een advies van 2 april 1986 van de provinciale dienst voor leefmilieu n.a.v. de eerste (Arab)-vergunningsaanvraag : 'een dergelijk bedrijf hoort niet thuis in deze rustige woonbuurt. Gelet op de gegrondheid van de bezwaren voornamelijk inzake geluidshin-

der zal het bedrijf steeds een bron van klachten blijven'.

Met het BPA Olmendreef wil men een bedrijf regulariseren waarvan men weet dat het krachtens het gewestplan op de gestelde plaats geen wettige milieuvergunning kan bekomen (cfr. ook het artikel van bijlage 2 : 'Stof- en milieuhinder waren steeds de voornaamste bezwaren en bij nader inzien lag het bedrijf ook met een klein gedeelte in een natuurgebied').

In zijn ijver om te volharden in de verdere uitbating van het gewraakte onwettige bedrijf schendt de bestreden beslissing de rechtszekerheid";

Overwegende dat het bestreden bijzonder plan van aanleg een akte is met verordenende kracht, waarop de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als zodanig niet van toepassing is; dat het bestreden plan o.m. bestaat uit een toelichtingsnota waarin de bestemming van de onderscheiden gebiedsdelen wordt verantwoord; dat het derhalve lijkt te voldoen aan het motiveringsbeginsel; dat, in tegenstelling tot wat in het middel wordt gesteld, uit het gemeenteraadsbesluit van 21 december 1993 blijkt dat de gemeenteraad kennis heeft genomen van de bezwaren welke tijdens het openbaar onderzoek werden ingediend en dat hij beslist heeft "de geldig ingediende bezwaarschriften (8 in totaal) te verwerpen op basis van de weerleggingen opgesomd in de werknota bijzonder plan van aanleg Olmendreef, die behoorlijk gevisieerd als bijlage aan dit besluit wordt gehecht"; dat voorts de overheid, bij de aanneming en de goedkeuring van een bijzonder plan van aanleg, niet gebonden is door de redengeving van eerder genomen, individuele beslissingen; dat voor het overige het betoog van verzoeker vreemd is aan de schending van het rechtszekerheidsbeginsel;

Overwegende dat het tweede middel wordt genomen uit de "schending van het Koninklijk besluit van 7 november 1978 houdende vaststelling van het gewestplan Dendermonde en van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en van het redelijkheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing op verschillende plaatsen het gewestplan wijzigt zonder dat aan de daarvoor geldende vereisten en aan het redelijkheidsbeginsel is voldaan (cfr. advies Raad van State van 20 december 1983, nr. A. 29610/IV-9-864, A 29771/IV-9-870)";

Overwegende dat verzoeker het middel in de eerste plaats staft met de argumenten dat : 1. het bestreden aanlegplan "in belangrijke mate het gewestplan wil wijzigen", hetgeen moet blijken uit volgende passus van de toelichtingsnota : "een aantal andere problemen in het studiegebied oplossen alhoewel het Gewestplan nog altijd een zware druk geeft op het plan om een echte en goede oplossing voor te stellen. Als we niet bereid zijn om een betere visie te ontwikkelen dan deze van het gewestplan dan zullen we altijd en blijvend geconfronteerd worden met een slechte en onlogische ordening", 2. "een belangrijke wijziging van het gewestplan enkel (kan) via een herziening van het gewestplan", 3. "De draagkracht van het BPA evenwel veel groter (is) dan het louter ruimtelijke ordening-aspect" en tevens het milieu, met name het geluid, betreft, 4. "Aangezien het BPA een duidelijk verschillende ruimtelijke visie dan die van het gewestplan beoogt, de gestelde gewestplanwijzigingen per definitie niet (kunnen) voldoen aan de vereiste criteria";

Overwegende dat verzoeker het middel in de tweede plaats staft als volgt :

"Algemeen.

Daar waar de wijzigingen (zonevreemde) toestanden betreffen die reeds voor het gewestplan bestonden kan een BPA alleen al door het feit dat die toestanden bestonden op het moment dat het gewestplan werd vastgelegd, in functie van het bestendigen van die toestanden het gewestplan niet wijzigen. Dat geldt voor wijziging nr 1, 2, 3, 4 en 9. Een BPA kan het gewestplan maar wijzigen voor zover het toestanden betreft die na het vastleggen van het gewestplan zijn ontstaan en die bij het vastleggen van het gewestplan niet te voorzien waren";

dat meer in het bijzonder met betrekking tot de wijzigingen 1, 2, 3, 4 en 9, verzoeker stelt :

"In de toelichtingsnota van het BPA wordt voor de bestemmingswijziging nr 1 gesteld dat met de inkleuring als natuurgebied (volgens het gewestplan) eigenlijk een bufferzone (tussen het woongebied en het kampeerterrein) werd beoogd en wordt dat een misbruik van het begrip natuurgebied genoemd. Het nakomen van de bestemming bufferzone of natuurgebied geeft in de praktijk voor het betreffend gebied echter weinig verschil. Ook bufferzones zijn groenzones die volgens artikel 14 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen in hun staat moeten worden bewaard of als groene ruimte moeten worden ingericht. Gezien hun passieve functie kunnen bufferzones gemakkelijk evolueren tot een biologisch waardevol gebied. Anderzijds kan de bestemming natuurgebied eveneens een bufferfunctie verzekeren. Natuurgebieden zijn in de eerste plaats groengebieden bestemd voor het natuurlijk milieu en hoeven per definitie geen uitzonderlijke biologische waarde te hebben (dergelijke gebieden worden aangeduid als reservaatgebieden).

Verder wordt in de toelichtingsnota van het BPA gesteld dat de bestemming natuurgebied van het gewestplan, waarvan men stelt dat ze bedoeld is als bufferzone, achterhaald is. Niettegenstaande voorziet het BPA voor het betreffend gebied als nabestemming de bestemming bufferzone, m.a.w. de zogenaamde achterhaalde bestemming van het gewestplan. Dat geldt ook voor wijziging 2, 3 en 4. Alleen wordt de realisatie van die bestemming onbeperkt uitgesteld. Met het BPA wil men dus niet alleen het gewestplan wijzigen maar ook en vooral artikel 22 van het bovenvermelde KB van 28 december 1972. Dat artikel bepaalt (ondertussen verstreken) overgangstermijnen voor zonevreemde bedrijven. Dat artikel kon evenwel niet op het betrokken bedrijf worden toegepast aangezien het bedrijf bij het vastleggen van het gewestplan niet over een exploitatievergunning

beschikte. Bovendien is het bedrijf in zijn huidige configuratie voornamelijk het resultaat van uitbreidingen die dateren van 1985 waarbij de bestemming natuurgebied werd genegeerd.

Tenslotte vraagt verzoekende partij zich af hoe er sprake kan zijn van een nabestemming als de overgangsbesteding (die niet verenigbaar is met de nabestemming) onbeperkt in de tijd kan gelden. Deze constructie is dan ook opgezet om in weerwil van het zonevreemd karakter het bedrijf onbeperkt te kunnen handhaven.

(...)

En welke criteria kunnen er bestaan om voor wijziging nr 9 wel het volledige perceel als woongebied te bestemmen, dat terwijl die percelen midden in de open ruimte van het Broekbos en het Overbroek gelegen zijn en die open ruimte duidelijk aantasten. Hier is de bestreden beslissing duidelijk aangetast door onredelijkheid en willekeur";

Overwegende dat verzoeker het middel in de derde plaats staft als volgt :

"Anderzijds kan er bij wijzigingen nodig in functie van het regulariseren van (onwettige) toestanden die tot stand zijn gekomen na het vastleggen van het gewestplan geen sprake zijn van het achterhaald zijn van het gewestplan, immers het werd niet toegepast. Dat geldt voor de wijziging nr 5, 6, 7 en 8";

dat meer in het bijzonder met betrekking tot de wijzigingen 5, 6, 7 en 8, verzoeker stelt :

"Bij wijziging nr 5 en 6 wordt de bebouwde oppervlakte van een perceel (bestemd als natuurgebied volgens het gewestplan) bestemd als woongebied. Hoe kan een oppervlakte van 175 m² of 180 m² gelegen binnen een natuurgebied beantwoorden aan de criteria voor een woongebied?

(...)

Voor wijziging nr 8 is de wederrechtelijke uitbreiding van het kampeerterrein in natuurgebied, die dateert van 1989, duidelijk te zien wanneer men de biologische waarderingskaart van België vergelijkt met de kaart met de biologische waardering uitgevoerd op 27.11.92 (respectievelijk plan nr 7 en 6 in het dossier), nl. het gedeelte waarvan de biologische waarde gedaald is van biologisch waardevol naar een gebied met geringe biologische waarde. Die illegale uitbreiding wordt aangevoerd als argument om aan te tonen dat het gewestplan achterhaald is.

Wijziging nr 8 is bovendien onredelijk doordat de grootte van de bufferzone in wanverhouding staat met

de grootte van het kampeerterrein (nl. 2ha t.o.v. 2,7 ha). De wijziging is aangetast door willekeur aangezien de bufferzone slechts aan twee zijden wordt aangebracht terwijl voor de derde zijde dezelfde argumentatie opgaat. Volgens verzoekende partij is de motivatie daarvoor terug te vinden in het feit dat het bedoelde gebied voor verblijfsrecreatie eigendom is van twee eigenaars en de bufferzone enkel wordt aangebracht langs de eigendom van de plaatselijke schepen van ruimtelijke ordening. Niettegenstaande het persoonlijk belang heeft de schepen bovendien in gemeenteraad van 14 december 1993 mee over het BPA beslist.

De ingekleurde bufferzones zijn gedeeltelijk biologisch waardevol. Volgens de bestemmingsvoor-schriften van het BPA houdt de bestemming bufferzone in dat biologische waarde door actieve ingrepen kan achteruitgaan, wat niet het geval is voor de huidige bestemming natuurgebied (indien ze gerespecteerd wordt). Het achteruitgaan van de biologische waarde van het natuurgebied volgens het gewestplan is in strijd met de doelstelling van de bufferzone nl. het natuurgebied beschermen tegen de invloeden van het kampeerterrein. Wijziging nr 7 en 8 miskennen daarbij de wetgeving inzake het kamperen die bepaalt dat kampeerterreinen de nodige afscheidingsstroken en groenschermen moeten voorzien (artikel 2 van het Koninklijk besluit van 29 oktober 1971 betreffende het kamperen (B.S.: 4 november 1971));

Overwegende dat "de geldende vereisten" waaraan, volgens verzoeker, terzake moet worden voldaan in het middel niet worden opgesomd en de loutere verwijzing naar een advies van de Raad van State ter adstructie van het middel, niet kan volstaan; dat voorts verzoeker zijn uitgangspunten niet verduidelijkt; dat hij meer bepaald met betrekking tot de wijzigingen 1, 2, 3, 4 en 9 niet concreet aantoonst dat "de wijzigingen zonevreemde toestanden betreffen die reeds voor het gewestplan bestonden"; dat hij, met betrekking tot de wijzigingen 5 en 6 evenmin concrete gegevens verschaft waaruit blijkt dat zij illegale toestanden regelen welke tot stand zijn gekomen na het gewestplan; dat met betrekking tot de wijziging 8, de twee door verzoeker genoemde biologische waarderingskaarten hoegenaamd niet doen blijken dat de uitbreiding van het kampeerterrein dagtekent 1989 en dat zij wederrechtelijk is; dat zeker

in het raam van de kortgedingprocedure de Raad van State dat onderzoek niet in verzoekers plaats kan doen; dat vervolgens verzoeker de stedenbouwkundige voorschriften van het bestreden plan van aanleg ten onrechte uitlegt aan de hand van de begrippen gebezigd door het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; dat de kritiek die hij voert op de opportuniteit van het aanlegplan in rechte niet dienend is; dat dit eveneens het geval is met de verklaringen van verzoeker waarin hij zijn eigen visie geeft op de zaak en met de vragen die hij oppert; dat artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is opgeheven; dat uit de enkele passage uit de toelichtingsnota van het bestreden aanlegplan niet kan worden afgeleid dat bedoeld plan een wijziging van het gewestplan meebrengt die enkel had mogen gebeuren na een herziening van het gewestplan; dat de omstandigheid dat het plan een weerslag heeft op het milieu en "een duidelijk verschillende ruimtelijke visie dan die van het gewestplan zou beoogen", op zich niet betekent dat het bestreden plan niet wettig afwijkt van het gewestplan; dat onredelijkheid niet noodzakelijk willekeur inhoudt en een regeling niet onredelijk is enkel omdat verzoeker de reden ervan niet kan onderschrijven; dat verzoeker het lid van het college van burgemeester en schepenen dat belang zou hebben bij de zaak, niet aanwijst; dat hoe dan ook het argument vreemd is aan het middel; dat de omstandigheid dat het aanlegplan niet zou voldoen aan de wetgeving op het kamperen, niet aantoonst dat de in het middel genoemde bepalingen of beginselen werden geschonden;

Overwegende dat de middelen niet ernstig zijn; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Roger MOERMAN in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.